

Arrest

nr. 237 376 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Square Eugène Plasky 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 18 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Georgië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Gerogië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.1. Verzoeker uit vooreerst kritiek op bovenstaande vaststelling dat Georgië als een veilig land wordt beschouwd. Verzoeker betoogt dat dit aanvechtbaar is, verwijst hierbij naar een verslag en stelt dat er nog steeds sprake is van vele praktische tekortkomingen.

De Raad wijst er echter op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 15 februari 2019 tot uitvoering van artikel 57/6/1, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het komt aan de asielzoeker toe om duidelijke en met substantiële redenen aan te tonen dat zijn land van herkomst desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van

herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust in casu op verzoeker. Hij dient dan de aangevoerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke vermits hij zich louter beperkt tot het verwijzen naar algemene informatie.

3.2. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker onaannemelijk vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde m.b.t. de kern van zijn relaas, zijn gedrag niet op het bestaan van een ernstige vrees jegens zijn land van herkomst wijst en hij geen begin van bewijs aanbrengt ter ondersteuning van zijn beweringen. Zo (i) is verzoeker zeer vaag en onwetend omtrent de periode en de duur van de affaire, haar huwelijk en haar zwangerschap en bevalling, (ii) is verzoeker zeer vaag omtrent de ontdekking van de affaire, weet hij niet hoe of wanneer dit is gebeurd, zeker omdat hij toen meent de eerste keer te zijn geslagen door R., (iii) is hij zeer vaag omtrent de feiten sinds 2014 en kan hij niet aangeven hoe vaak dit is gebeurd of hoe lang hij ondergedoken bleef, (iv) en zegt verzoeker de ene keer dat hij op zijn schuiladressen in Tbilisi nooit is gevonden en de andere keer dat hij toen meerdere keren werd opgepakt, bedreigd en geslagen. Verzoeker legt verder geen begin van bewijs voor omtrent (i) de vermeende affaire met de echtgenote van een voormalige agent, waarvan verzoeker het profiel op sociale media waarmee hij contact had zelf heeft verwijderd, (ii) de problemen die hij naderhand zou hebben gekregen, (iii) de verwondingen die hij heeft opgelopen en de medische zorgen die hij stelt te hebben gekregen in een ziekenhuis, (iv) de medische expertise die hij zou hebben laten uitvoeren, (v) de klacht tegen R., (vi) betreffende zijn naamswijziging, en (vii) is op heden zijn origineel paspoort nog niet voorgelegd. De commissaris-generaal stelt nog dat verzoeker zijn procedure(s) internationale bescherming niet ernstig neemt en doelbewust misbruikt maakt van de Europese asielwetgeving, wat niet wijst op een ernstige vrees. Zo heeft verzoeker zeer veel asielaanvragen ingediend zonder de uitkomst van de procedure af te wachten. Tot slot wordt gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de eigen autoriteiten. Verzoeker heeft slechts één keer poging gedaan om een klacht in te dienen en beperkt zich tot het stellen dat dit geen zin meer had, en zoals supra reeds gezegd legt hij er geen stukken van neer.

Betreffende de vaagheden en tegenstrijdigheden beperkt verzoeker zich in de eerste plaats tot een loutere herhaling van een aantal reeds besproken elementen. Verder stelt verzoeker dat het plausibel is dat hij niet precies weet hoe de relatie werd ontdekt. De andere vaagheden of tegenstrijdigheden bespreekt verzoeker echter op geen enkele manier, waardoor hij deze niet betwist. Nog betreffende zijn naamswijziging stelt verzoeker dat hij zijn naam terug heeft veranderd en hierbij alle documenten heeft teruggegeven, waardoor hij niet over documenten hieromtrent beschikt. Hij stelt nog er geen belang bij te hebben iets te willen achterhouden en stelt alle informatie te hebben gegeven. Verzoeker betwist aldus niet dat hij tot op heden zijn originele paspoort nog niet heeft voorgelegd en hij geen reden geeft waarom zijn echtgenote deze mee zou hebben genomen. Hij beperkt zich nogmaals tot loutere beweringen die geen afbreuk doen aan voorgaande motieven.

Met betrekking tot de toegang tot zijn eigen/de lokale autoriteiten verwijst verzoeker naar algemene rapporten die zouden stellen dat er nog sterk sprake is van corruptie en beïnvloeding binnen politie en rechtbanken in Georgië. Concreet stelt hij dat hij duidelijk heeft verklaard nooit hulp te hebben gekregen na zijn herhaaldelijke pogingen. Hij stelt klacht te hebben ingediend, stelt dat het duidelijk is, na navraag te doen en te horen dat er geen klacht was ingediend, dat R. beschermd is door zijn functie als politieagent. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist geen stukken te hebben neergelegd omtrent deze ingediende klacht. Verzoeker beperkt zich bovendien tot de bewering dat hij één keer klacht heeft ingediend en dat het na de opvolging reeds duidelijk was dat er niets kon gebeuren, zonder dit aan te tonen. Het louter niet akkoord gaan met de verwerende partij volstaat niet. Ook de verwijzing naar algemene rapporten omtrent corruptie verandert niets aan de hieromtrent weergegeven motieven. Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, maakt hij niet in concreto aannemelijk hiervoor geen beroep te kunnen doen op zijn eigen nationale autoriteiten in Georgië.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 18 juni 2020 voert verzoekende partij allereerst aan dat haar toegang tot de rechter en haar rechten van verdediging worden beperkt door voormeld machtenbesluit terwijl zij gevraagd heeft om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure (miskenning van de artikelen 6 en 13 EVRM). Verzoekende partij meent dat de problematiek van COVID-19 geenszins rechtvaardigt dat haar rechten beknot worden. Zij stelt voorts: *“Dat verzoeker meent, zeker gelet op de bijzonder lange uiteenzetting in de voorafgaandelijke beschikking die tot zijn afwijzing besluit dat het wel degelijk van belang is dat hij daarop mondeling zijn visie kan geven tijdens pleidooien. Dat hij zich zelfs de vraag stelt, precies gelet op de lengte van de opmerkingen gemaakt door de Raad of deze zaak redelijkerwijze in aanmerking kan komen voor schriftelijke behandeling.”*. Verzoekende partij meent tevens dat het uitzonderingsregime eveneens het recht op gelijke behandeling schendt. Zij wenst verder te onderstrepen dat de moeilijkheden voor de Raad om zittingen te organiseren, niet kunnen gelijkgesteld worden aan een onmogelijkheid om dit te doen – de zittingen hernamen ten andere vanaf 18 mei 2020 – en kunnen in geen geval gelijkgesteld worden aan overmacht, wat het beroep op een bijzondere behandeling zou kunnen rechtvaardigen. In zoverre de Raad zou menen dat de omstandigheden toch buitengewoon zouden zijn, zo vervolgt verzoekende partij, dan moet eveneens vastgesteld worden dat deze omstandigheden het verzoekende partij eveneens onmogelijk, minstens zeer moeilijk maken om haar raadsman te ontmoeten, in voorkomend geval in gezelschap van een tolk, rekening houdend met de bijzonder korte termijnen die daarvoor gegeven worden. Zij vraagt dat in haar dossier een zitting zou georganiseerd worden teneinde haar toe te laten zich uit te drukken en te verdedigen.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure voorzien in artikel 3 van voormeld machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 biedt de partijen de gelegenheid om schriftelijk de argumenten te ontwikkelen die zij wilden mondeling uiteenzetten, zodat haar recht op een effectief rechtsmiddel gegarandeerd is. Het ontbreken van de mogelijkheid om op eenvoudig verzoek van een partij te worden gehoord, wordt gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid wordt geboden om een aanvullend schriftelijk document over te leggen. Op grond van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem meedeelt dat hij van mening is dat een hoorzitting niet nodig is, heeft verzoekende partij niettemin het recht haar argumenten te formuleren en desgewenst schriftelijk te reageren op die van de wederpartij. Deze procedure sluit niet uit dat de zaak volledig en *ex nunc* wordt onderzocht.

Verder kan niet worden ingezien noch wordt dit door verzoekende partij aangetoond op welke wijze het recht op gelijke behandeling geschonden wordt. Dit beginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418). Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is *in casu* niet het geval. Ook het argument dat de hoorzittingen van de Raad sinds 19 mei 2020 zijn hervat, doet dit niet af aan het feit dat deze hoorzittingen in een lager tempo plaatsvinden als gevolg van de beschermende maatregelen die zijn opgelegd door de pandemie van COVID-19 en dat zij kunnen niet garanderen dat partijen het recht hebben om hun zaak binnen een redelijke termijn te horen. Dit is echter ook een van de dimensies van het recht op een effectief rechtsmiddel en toegang tot een onpartijdige rechter dat wordt gegarandeerd door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Door de behandeling van bepaalde zaken volgens een schriftelijke procedure toe te staan, beoogt de procedure georganiseerd door voormeld machtenbesluit van 5 mei 2020 de behandeling van een groter aantal beroepen binnen een redelijke termijn mogelijk te maken. Het beantwoordt dus proportioneel aan een legitiem doel, namelijk het waarborgen van het recht waarvan de aanvrager de schending claimt.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij in de pleitnota poneert, worden haar rechten door voormeld machtenbesluit derhalve geenszins beknot.

3.2.1. Verder stelt verzoekende partij dat *“hij in geen geval zich akkoord kan verklaren met de analyse, die niet in concreto antwoordt op zijn verzoekschrift, noch in rechte, noch in feite, en die derhalve onterecht op basis van een onvolledige analyse van het dossier, die wel gebeurde in zijn verzoekschrift, de beslissing van de CGVS zou bevestigen.”* en meent zij dat uit de analyse gedaan in de voorafgaandelijke beschikking geen beoordeling *in concreto* blijkt en deze minstens als niet pertinent kan gevolgd worden. Zij betoogt als volgt: *“Dat de eerste 2 punten van de beschikking van de RVV zich ertoe beperken vast te stellen dat verzoeker afkomstig is uit Georgië en dat dit een veilig land van herkomst is, wat echter een individueel onderzoek van zijn asielaanvraag niet uitsluit. Dat verzoeker meent dat hij wel degelijk in het kader van dit individueel onderzoek verschillende elementen aanbracht die aantonen dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt.”* Verzoekende partij citeert nog uit haar oorspronkelijk verzoekschrift waar verwezen wordt naar *“recente en betrouwbare informatie”* waaruit moet blijken dat de bescherming van de Georgische autoriteiten nog niet doeltreffende is en stelt *“Dat de beweringen van verzoeker betreffende het feit dat hij slachtoffer werd van de corruptie, minstens de in-eficientie van het overheidsapparaat en dat hij niet op afdoende bescherming kon rekenen, dan ook coherent is met de door verzoeker bijgebrachte algemene informatie. Dat het in die zin niet correct is (cfr. Infra) te stellen dat verzoeker zich louter beperkt tot het herhalen van zijn beweringen. Dat het duidelijk is dat verzoeker deze beweringen in een geloofwaardige algemene context plaatste.”*

Verzoekende partij citeert voorts een paragraaf uit voormelde beschikking en houdt voor dat zij *“geenszins louter herhaald heeft”*. Zij werpt op dat zij in haar verzoekschrift met zorg de verschillende motieven van het CGVS heeft weerlegd en meent dat de voorafgaandelijke beschikking geenszins een antwoord biedt op deze kritieken en opmerkingen en dan ook in geen geval gevolgd kan worden. Dat minstens vastgesteld moet worden dat de motivering niet adequaat is en dan ook niet aan de (grond)-wettelijke vereisten beantwoordt.

Verzoekende partij meent dat het onterecht is dat omdat zij vaagheden of tegenstrijdigheden niet in detail zou bespreken, dat er uit afgeleid zou dienen te worden dat zij deze *niet betwist (quod certe non)*. Verzoekende partij benadrukt bovendien dat zij wel degelijk op een aantal punten de haar verweten vaagheden en zagezegde tegenstrijdigheden *in concreto* beantwoordt heeft en verwijst naar p.10 e.v. van haar verzoekschrift. Volgens verzoekende partij beperkte zij zich dan ook geenszins tot louter herhalen, doch een plausibele uitleg geeft, die afbreuk doet aan de terechtheid van het motief weerhouden door de CGVS. Verzoekende partij meent dat zij minstens van de Raad kan verwachten dat deze antwoordt op deze elementen en deze apprecieert. Zij merkt verder op dat zij ook de andere motieven van de CGVS *in concreto* bekritiseert en citeert de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie op p. 11 en 12, alsmede haar betoog omtrent de in Georgië aanwezige beschermingsmogelijkheden en wat betreft haar identiteit. Verzoekende partij vraagt zich af of, in de mate dat de voorafgaandelijke beschikking de problematiek rond haar identiteit onbesproken laat, of zij daaruit mag afleiden dat de Raad deze uitleg als afdoende aanvaardt en derhalve het motief van de CGVS desbetreffend niet volgt. Verzoekende partij stelt dan ook te volharden in alle middelen zoals uiteengezet in haar verzoekschrift.

3.2.2. Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Georgië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekende partij.

Zoals reeds in de beschikking werd overwogen, volstaat de verwijzing naar algemene rapporten en artikels niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, in tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt en gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissing geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Zowel in de bestreden beslissing als in voormelde beschikking van 4 juni 2020 wordt gemotiveerd dat verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Waar verzoekende partij in haar pleitnota aanvoert dat in de beschikking van 4 juni 2020 geen antwoord op al haar kritieken en opmerkingen in het verzoekschrift wordt geboden, wijst de Raad er vooreerst op dat een dergelijke beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet geen arrest is, doch een (voorlopige) rechtshandeling alvorens recht te spreken. Het opzet van een dergelijke beschikking bestaat erin aan de partijen de grond mee te delen waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen op een terechtzitting van de Raad voordragen, doch het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden, zoals dit gebeurd is in de beschikking van 19 maart 2020. Geen enkele bepaling schrijft voor dat in een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, waarin de partijen uitdrukkelijk op de mogelijkheid gewezen worden om binnen de termijn van 15 dagen na het versturen van de beschikking te vragen om wel degelijk en alsnog te worden gehoord en alzo mondeling ter zitting hun opmerkingen met betrekking tot de grond in de beschikking te formuleren, omstandig op en omtrent elk van de door partijen aangebrachte argumenten wordt ingegaan en gemotiveerd.

De Raad dient *in casu*, na de vraag tot horen en te dezen voormelde pleitnota van verzoekende partij, een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en waarbij hij aangeeft waarom de verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het is evenwel niet noodzakelijk dat hierbij expliciet op elk aangevoerd argument wordt ingegaan. De Raad is er, inzonderheid gelet op zijn volheid van rechtsmacht, en in weerwil van wat verzoekende partij lijkt voor te houden, geenszins toe gehouden ieder afzonderlijk argument van het verzoekschrift te beantwoorden, doch het volstaat dat uit zijn motivering blijkt waarom de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aantoon, zoals *in casu* gelet op inzonderheid de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.383). De verplichting van art. 149 van de Grondwet elke rechterlijke uitspraak met redenen te omkleden, houdt niet in dat de rechter moet antwoorden op elk argument dat tot staving van een middel is aangevoerd, maar geen afzonderlijk middel vormt. (RvS 8 maart 2018, nr. 240.981, nv Dranaco).

In voornoemde beschikking wordt op het volgende gewezen:

"(...) 3.2. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker onaannemelijk vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde m.b.t. de kern van zijn relaas, zijn gedrag niet op het bestaan van een ernstige vrees jegens zijn land van herkomst wijst en hij geen begin van bewijs aanbrengt ter ondersteuning van zijn beweringen . Zo (i) is verzoeker zeer vaag en onwetend omtrent de periode en de duur van de affaire, haar huwelijk en haar zwangerschap en bevalling, (ii) is verzoeker zeer vaag omtrent de ontdekking van de affaire, weet hij niet hoe of wanneer dit is gebeurd, zeker omdat hij toen meent de eerste keer te zijn geslagen door R., (iii) is hij zeer vaag omtrent de feiten sinds 2014 en kan hij niet aangeven hoe vaak dit is gebeurd of hoe lang hij ondergedoken bleef, (iv) en zegt verzoeker de ene keer dat hij op zijn schuiladressen in Tbilisi nooit is gevonden en de andere keer dat hij toen meerdere keren werd opgepakt, bedreigd en geslagen. Verzoeker legt verder geen begin van bewijs voor omtrent (i) de vermeende affaire met de echtgenote van een voormalige agent, waarvan verzoeker het profiel op sociale media waarmee hij contact had zelf heeft verwijderd, (ii) de problemen die hij naderhand zou hebben gekregen, (iii) de verwondingen die hij heeft opgelopen en de medische zorgen die hij stelt te hebben gekregen in een ziekenhuis, (iv) de medische expertise die hij zou hebben laten uitvoeren, (v) de klacht tegen R., (vi) betreffende zijn naamswijziging, en (vii) is op heden zijn origineel paspoort nog niet voorgelegd. De commissaris-generaal stelt nog dat verzoeker zijn procedure(s) internationale bescherming niet ernstig neemt en doelbewust misbruikt maakt van de Europese asielwetgeving, wat

niet wijst op een ernstige vrees. Zo heeft verzoeker zeer veel asielaanvragen ingediend zonder de uitkomst van de procedure af te wachten. Tot slot wordt gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de eigen autoriteiten. Verzoeker heeft slechts één keer poging gedaan om een klacht in te dienen en beperkt zich tot het stellen dat dit geen zin meer had, en zoals supra reeds gezegd legt hij er geen stukken van neer.

Betreffende de vaagheden en tegenstrijdigheden beperkt verzoeker zich in de eerste plaats tot een loutere herhaling van een aantal reeds besproken elementen. Verder stelt verzoeker dat het plausibel is dat hij niet precies weet hoe de relatie werd ontdekt. De andere vaagheden of tegenstrijdigheden bespreekt verzoeker echter op geen enkele manier, waardoor hij deze niet betwist. Nog betreffende zijn naamswijziging stelt verzoeker dat hij zijn naam terug heeft veranderd en hierbij alle documenten heeft teruggegeven, waardoor hij niet over documenten hieromtrent beschikt. Hij stelt nog er geen belang bij te hebben iets te willen achterhouden en stelt alle informatie te hebben gegeven. Verzoeker betwist aldus niet dat hij tot op heden zijn originele paspoort nog niet heeft voorgelegd en hij geen reden geeft waarom zijn echtgenote deze mee zou hebben genomen. Hij beperkt zich nogmaals tot loutere beweringen die geen afbreuk doen aan voorgaande motieven.

Met betrekking tot de toegang tot zijn eigen/de lokale autoriteiten verwijst verzoeker naar algemene rapporten die zouden stellen dat er nog sterk sprake is van corruptie en beïnvloeding binnen politie en rechtbanken in Georgië. Concreet stelt hij dat hij duidelijk heeft verklaard nooit hulp te hebben gekregen na zijn herhaaldelijke pogingen. Hij stelt klacht te hebben ingediend, stelt dat het duidelijk is, na navraag te doen en te horen dat er geen klacht was ingediend, dat R. beschermd is door zijn functie als politieagent. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist geen stukken te hebben neergelegd omtrent deze ingediende klacht. Verzoeker beperkt zich bovendien tot de bewering dat hij één keer klacht heeft ingediend en dat het na de opvolging reeds duidelijk was dat er niets kon gebeuren, zonder dit aan te tonen. Het louter niet akkoord gaan met de verwerende partij volstaat niet. Ook de verwijzing naar algemene rapporten omtrent corruptie verandert niets aan de hieromtrent weergegeven motieven. Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, maakt hij niet in concreto aannemelijk hiervoor geen beroep te kunnen doen op zijn eigen nationale autoriteiten in Georgië."

Met het benadrukken van bepaalde argumenten zoals ontwikkeld in het oorspronkelijk verzoekschrift en het verwijzen naar de toen bijgebrachte informatie, vermag verzoekende partij evenwel geen afbreuk te doen aan de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing en de voormelde in de beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partij citeert de volgende in haar oorspronkelijk verzoekschrift ontwikkelde argumentatie "Wat betreft de ontdekking van de geheime relatie, verwijt de tegenpartij verzoeker onaannemelijk vaag te zijn. Gedurende zijn gehoor heeft verzoeker uitgelegd dat hij niet precies weet hoe de relatie ontdekt werd, wat plausibel is. Verzoeker kan dit moment situeren : als kind van zijn minnares een of twee maanden oud was. Verzoeker veronderstelt dat iemand hem en zijn minnares heeft gezien als ze naar het appartement van groot moeder van zijn minnares zijn gegaan. Inderdaad gebruikten ze dit plaats om geheime te ontmoeten. Man van zijn minnares heeft haar bedreigd en geslagen opdat ze de werkelijkheid over de relatie weergeeft." en stelt dat zij zich dan ook geenszins beperkt heeft tot loutere herhalingen, doch een plausibele uitleg geeft.

Verzoekende partij kan hier worden gevolgd, in die zin dat zij zich, naast het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zij zich tevens beperkt tot loutere veronderstellingen. Verzoekende partij geeft een eigen interpretatie van de feiten om haar relaas alsnog geloofwaardig te laten overkomen, maar brengt geen concrete feiten of elementen aan die toelaten haar beweringen te staven of de vastgestelde vaagheden te verklaren. Met dergelijk verweer slaagt verzoekende partij er echter niet in om de desbetreffende bevindingen in de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten: "Ook over de ontdekking van jullie geheime relatie bent u onaannemelijk vaag: u weet niet hoe de man van uw minnares jullie affaire ontdekte, noch wanneer dit precies was en kan enkel vaag situeren dat het ergens begin 2014 moet geweest zijn, terwijl u eveneens aangeeft dat haar baby, eveneens geboren "begin 2014", enkele maanden oud moet geweest zijn (CG p.16-17). Dat u zich zelfs de maand niet meer herinnert wanneer jullie geheime affaire ontdekt werd is eens te meer opmerkelijk, aangezien u diezelfde dag voor de eerste en enige keer door de man van uw minnares zou zijn aangevallen en in elkaar geslagen (CG p17), om enkele dagen later ook door diens broer R.(...) in elkaar te zijn geslagen en u voor verzorging naar het ziekenhuis moest (CG p.18). U zou toen ook een medische expertise hebben laten uitvoeren en voor de eerste en enige keer een klacht hebben ingediend tegen R.(...) (CG p.18), maar kan zich kennelijk niet meer herinneren in welke maand al deze opeenvolgende feiten zich

voordeden. Dat u de kern van uw asielrelaas niet nauwkeuriger kan situeren dan "2014, begin 2014", is frappant en doet afbreuk aan geloofwaardigheid van de vermeende feiten."

De overige in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden omtrent haar vermeende geheime relatie laat verzoekende partij bovendien, zoals terecht opgemerkt in voormelde beschikking, wel degelijk onbesproken. Verzoekende partij gaat immers niet in op volgende motieven: *"Zo bent u onaannemelijk vaag en onwetend over uw vermeende geheime relatie, die de oorzaak was van uw latere problemen. Uw vaagheid en onwetendheid met betrekking tot de precieze periode en duur van jullie seksuele relatie, het tijdstip van haar huwelijk, alsook nadere details met betrekking tot de zwangerschap en bevalling van uw minnares is des te frappanter gezien jullie geheime relatie minstens deels samenviel met de zwangerschap, bevalling en kraamtijd van uw minnares (p.15-16) en u steevast de start van uw relatie situeert ten opzichte van haar huwelijksfeest, een datum die u niet nauwkeuriger kan dan : "ik geloof begin 2013" (CG p.16). U kan zich evenmin met zekerheid herinneren of uw minnares reeds enkele maanden zwanger was toen jullie een seksuele relatie starten, en geeft aan 'te denken van wel'. Aangezien jullie slechts 4 tot 6 maanden een relatie hadden, en uw relatie voortduurde tot het kind "een maand of twee" oud was, moet uw minnares zichtbaar zwanger zijn geweest toen u een seksuele relatie met haar begon. Dat u zich dan slechts van uiterst voorzichtige, voorwaardelijke termen bedient wanneer gevraagd wordt of zij al dan niet zwanger was bij de start van jullie relatie (CG p.15, p.16), komt ondoorleefd en ongeloofwaardig over. Uw uitspraak dat het kind waarvan uw minnares beviel niet uw kind is omdat ze "voor zover u zich herinnert al zwanger was toen u een seksuele relatie begon" (CG p.16), is in deze tekenend voor het gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas."*

Wat betreft de vrijwillige terugkeer van verzoekende partij naar Georgië, komt verzoekende partij in haar pleitnota, dewelke een summier samenvatting bevat van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, wederom niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Het komt echter aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij aldus schromelijk in gebreke blijft.

Waar verzoekende partij zich afvraagt of, in de mate dat de voorafgaandelijke beschikking de problematiek rond haar identiteit onbesproken laat, zij daaruit mag afleiden dat de Raad deze uitleg als afdoende aanvaardt en derhalve het motief van de CGVS desbetreffend niet volgt, herneemt de Raad de beschikking waar deze het volgende aanduidt: *"Nog betreffende zijn naamswijziging stelt verzoeker dat hij zijn naam terug heeft veranderd en hierbij alle documenten heeft teruggegeven, waardoor hij niet over documenten hieromtrent beschikt. Hij stelt nog er geen belang bij te hebben iets te willen achterhouden en stelt alle informatie te hebben gegeven. Verzoeker betwist aldus niet dat hij tot op heden zijn originele paspoort nog niet heeft voorgelegd en hij geen reden geeft waarom zijn echtgenote deze mee zou hebben genomen. Hij beperkt zich nogmaals tot loutere beweringen die geen afbreuk doen aan voorgaande motieven."* Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekende partij met haar verweer in haar oorspronkelijk verzoekschrift er niet in slaagt het motief in de bestreden beslissing met betrekking tot haar identiteit vermag te weerleggen of te ontkrachten.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden in de middelen van haar verzoekschrift, zonder dat zij echter verder concreet ingaat op en daadwerkelijk concrete, valabele en dienstige argumenten bijbrengt die een ander licht vermogen te werpen op de grond in de beschikking van 4 juni 2020 en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Verzoekende partij brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS